

Hồi thứ 24

Tâm cừu nhân hào kiệt cải trang

Giữa lúc ấy, bất thành linh ở góc đông bắc có tiếng vó ngựa đi về phía nam. Kiều Phong lắng tai nghe thì đoàn người ngựa này có đến dư hai chục, ông lập tức chạy nhanh quanh sườn núi về phía có tiếng vó ngựa để xem ai.

Kiều Phong đứng trên cao trông rõ hơn hai chục kỵ mã mặc giáp vàng, đúng là quan binh nhà Đại Tống. Ông nhận rõ bọn người này rồi, không muốn để ý đến nữa, nhưng chỗ ông và A Châu đứng lại là yếu lộ từ ngoài ải tiến vào Nhạn Môn Quan.

Ngày trước sở dĩ quân hùng TRung Nguyên ẩn ở chỗ này để phục kích bọn võ sĩ Khất Đan vì nơi đây trông ra ngoài rất rõ.

Kiều Phong nghĩ thầm: "Đây là nơi biên phòng hệ trọng, quan binh nhà Tống gặp người lạ mặt, tất thế nào cũng tra hỏi lời thôi. Chi bằng mình lánh đi cho khỏi phiền phức". Nghĩ vậy ông liền dắt A Châu nấp vào tảng đá lớn và bảo nàng:

- Đây là quan binh nhà Đại Tống.

Chỉ trong khoảnh khắc, hơn hai chục tên quân kỵ mã ruổi ngựa lên núi. Kiều Phong nấp sau tảng đá lớn đã trông thấy tên quân sĩ đi đầu, trong lòng không khỏi xúc động thở dài lẩm bẩm: "Ngày trước Trí Quang đại sư cùng bọn Triệu Tiên Tôn mai phục để tập kích quân địch chắc cũng nấp sau tảng đá lớn này ngó bọn võ sĩ Khất Đan ruổi ngựa lên núi như ta bây giờ. Núi non trợ đó, tảng đá còn đây, mà bọn võ sĩ đôi bên đều biến thành đồng xương trắng".

Trong lúc Kiều Phong đang bâng khuâng nghĩ ngợi, bỗng nghe thấy có tiếng trẻ con kêu khóc. Ông giật mình như người trong mơ, tự hỏi: "Tại sao lại có trẻ nít khóc?". Kế đó ông lại nghe thấy tiếng đàn bà lạnh lạnh, liền thò đầu trông ra để xem cho rõ thì thấy bọn quan binh nhà Tống này, tên nào cũng cướp đem về một vài người đàn bà, con nít. Bọn người bị bắt đều mặc quần áo Khất Đan theo kiểu chần trâu bò. Nhiều tên quan binh nhà Đại Tống

còn đưa tay sờ nắn vào người đàn bà con gái Khất Đan, trông rất bỉ ổi và khả ố.

Người đàn bà nào kháng cự là bị quan binh đánh đập. Kiều Phong rất lấy làm lạ không hiểu ra sao. Bọn người ngựa này đi qua bên tảng đá lớn, tiến thẳng vào Nhạn Môn Quan.

A Châu hỏi:

- Kiều đại gia, bọn họ làm gì vậy?

Kiều Phong lắc đầu nghĩ thầm: "Quan quân trấn thủ biên cương sao lại càn rỡ thế này". Ông chưa kịp đáp thì A Châu lại nói:

- Bọn quan binh này không khác gì quân giặc cướp.

Đang khi nói chuyện lại thấy hơn ba chục tên quan binh khác đi lên, xua theo mấy trăm con trâu bò và bắt về mười mấy người phụ nữ Khất Đan nữa.

Một tên quân nói:

- Chuyến này đi tuần tiễu thu hoạch chẳng ra gì. Không hiểu Đại soái có lên ruột không?

Tên khác đáp:

- Kể ra thì không lấy được nhiều trâu bò của bọn Liêu cầu. Song trong bọn đàn bà cướp về đây, được vài thị sạch nước cần để hầu hạ Đại soái. Chắc người khoái lăm, không lên ruột đâu mà sợ.

Tên kia lại nói:

- Được có ba chục đứa con gái đem về, làm sao đủ chia? Đành phải vất vả thêm một ngày, mai lại đi cướp nữa.

Một tên quân khác cười nói:

- Bọn Liêu cầu đã thấy rút dây động rừng, chúng nó trốn hết rồi còn gì. Có muốn đi càn quét, ít ra là phải vài ba tháng nữa mới được.

Kiều Phong nghe tới đây, khí giận đầy ruột nghĩ bụng: "Những hành động của lũ quan binh này còn hung tợn hơn bọn giặc cướp".

Đột nhiên một đứa con nít đang ngồi trong lòng mẹ khóc thét lên. Người mẹ Khất Đan hất tay tên quan binh Đại Tổng ra, quay lại gọi đứa nhỏ đang khóc.

Tên quân cả giận, nắm lấy đứa nhỏ quật xuống đất rồi cho vó ngựa xéo lên mình. Lập tức ruột gan đứa nhỏ lòi ra.

Người đàn bà Khất Đan sợ, mặt xám ngắt, muốn khóc mà không khóc ra tiếng. Cả bọn quan binh cười rộ xúm lại.

Kiều Phong đã được chứng kiến không biết bao nhiêu cảnh tượng thảm khốc, nhưng cái lối công nhiên tàn sát con nít để làm trò đùa thì đây là lần thứ nhất. Ông căm giận vô cùng, nhưng vốn tính trầm mặc không buông cơn giận cho nổi lên, vẫn lẳng lặng xem sao.

Lũ quan binh này đi qua thì lại một lũ hơn mười tên khác la ó đi tới. Toán quan binh Đại Tổng này cũng đều cưỡi ngựa, tay cầm đao dài giờ lên. Đầu mũi đao đều có bêu một cái thủ cấp máu chảy đầm đìa. Đuôi một con ngựa lại có buộc một sợi dây dài trói năm người đàn ông Khất Đan.

Kiều Phong nhìn cách ăn mặc những người đàn ông Khất Đan này cũng toàn là hạng bình dân chân bò. Hai người đã già lắm, đầu tóc bạc phơ, còn ba người nữa là thiếu niên mười lăm, mười sáu tuổi. Ông hiểu ngay: "Khi thấy quan binh Đại Tổng đến ăn cướp, bọn tráng niên Khất Đan mạnh khoẻ đều trốn thoát, nên lũ quan binh chỉ cướp được những người già nua yếu đuối cùng đàn bà con nít mang về.

Bỗng thấy một tên quan binh cười nói:

- Chặt được bốn mươi cái thủ cấp, bắt sống được năm tên Liêu cầu, công lao tuy chẳng có gì là lớn nhưng cũng không phải là nhỏ. Minh sẽ được thăng một cấp bậc và phần thưởng trăm lạng bạc hẵn năm chắc rồi.

Một tên khác nói:

- Nay lão Triệu, cách đây về phía tây năm mươi dặm có một thị trấn Khất Đan, anh có dám tới đó càn quét không?

Lão Triệu đáp:

- Có chi mà chẳng dám? Người khinh ta mới đến chẳng? Cũng vì mới đến nên ta muốn lập thêm công nữa đây.

Trong khi hai tên nói chuyện thì mọi người đã đi đến bên tảng đá lớn. Một ông già Khất Đan trông thấy thầy đũa trẻ nít vừa rồi bị dày xéo, đột nhiên kêu rống lên.

Kiều Phong tuy không hiểu tiếng Khất Đan, song nghe tiếng lão kêu la vừa bi thương vừa căm phẫn, cũng đoán ra được đũa nhỏ đó là thân nhân của lão.

Tên tiểu tốt cầm dây trói lão ra sức lôi bước đi, không để lão dừng lại gậm thét. Lão già Khất Đan điên tiết lên, nhảy xổ vào tên tiểu tốt.

Tên tiểu tốt cả kinh vung đao lên chém lão. Lão ráng sức kéo mạnh một cái, tên tiểu tốt từ trên lưng ngựa rơi tọt xuống há miệng cắn vào cổ lão.

Giữa lúc ấy một tên quân Đại Tổng khác ngồi trên lưng ngựa vung đao chém tới ngập sâu vào lưng lão rồi bồi thêm một cái đá. Tên tiểu tốt kia nhờ thế mới đứng dậy được. Hấn tức quá vung đao chém vào mình lão Khất Đan thêm vài nhát nữa. Lão loạng choạng rồi té lăn xuống đất. Lữ quan binh kẻ dáo dài, người đoản đao vây quanh lão.

Lão ngoảnh mặt về phía bắc, cởi áo ra vùng đứng dậy, đột nhiên lão lớn tiếng kêu gào, nghe rất bi thương tựa như tiếng voi gậm. Trong lúc thăng thốt lữ quan binh đều lộ vẻ kinh hãi. Kiêu Phong cũng thấy nao nao trong dạ.

Bỗng nhiên ông tựa hồ như thấy tâm linh thông cảm cùng lão Khất Đan. Mấy tiếng lão rú lên thê thảm lúc hấp hối, chính ông cũng cảm thấy như ông bị trúng mấy nhát đao tại Tụ Hiền Trang. Đó là tiếng rú của người biết mình sắp chết. Lúc đó ông còn kịp nghĩ đến những tiếng rú này, chẳng khác chi loài dã thú, tổn hại đến thanh danh một đấng anh hùng, nên ông phải miễn cưỡng cố nhịn. Giả tử mà ông không được đại hán áo đen đến cứu kịp thời, thì biết đâu lúc mình chết đến nơi chẳng buột miệng thét lên những tiếng như sói gậm.

Kiều Phong nghe lão rú mấy tiếng trong lòng bất giác nảy mối cảm tình với lão liền phi thân từ trong tảng đá nhảy xổ ra, chụp lấy từng tên một trong lữ quan binh liệng xuống khe vực.

Lữ quan binh chỉ có thủ đoạn tàn sát lương dân rất giỏi, nhưng gặp phải Kiêu Phong thì chống chọi thế nào nổi.

Chỉ trong khoảnh khắc cả lữ quan binh đều bị liệng xuống vực thẳm.

Kiều Phong đang hăng máu, mỗi con ngựa đều bị một chưởng hất hết xuống khe núi. Tiếng người kêu oai oái cùng tiếng ngựa hí chói tai một lúc,

rồi im lặng như tờ. A Châu cùng bốn người Khất Đan sống sót thấy thần oai Kiều Phong đều đứng thộn mặt ra nhìn.

Kiều Phong giết hết hơn mười tên quan binh, hú lên một tràng dài vang động cả khe núi. Ông thấy lão Khất Đan bị trúng mấy nhát đao mà người vẫn đứng trơ như đá, vững như đồng thì trong lòng kính phục lão là một tay hảo hán. Ông liền bước lại trước mặt lão, thấy lão trề áo để hở ngực và bụng quay về hướng bắc.

Kiều Phong vừa trông vào ngực lão, bỗng la lên một tiếng kinh dị, lùi lại mấy bước, loạng choạng tựa hồ xuýt ngã.

A Châu cả kinh vội hỏi:

- Kiêu đại gia, đại gia... làm sao thế?

Bỗng nghe "roac" một tiếng, Kiều Phong xé áo để lộ ngực ra, trên có vẽ hình.

A Châu nhìn kỹ, thấy trước ngực Kiều Phong có thích một cái đầu con sói xanh há miệng nhe nanh coi rất hung dữ. Nàng lại nhìn vào trước ngực lão Khất Đan, cũng thấy chạm hình đầu con sói giống hình trên ngực Kiều Phong như hệt.

Thốt nhiên bốn người Khất Đan la lên vang trời.

Kiều Phong từ thừa lên ba, mới hơi hiểu nhân sự, đã nhận biết trên ngực mình thích hình đầu con sói xanh, nhưng hình này có từ thừa nhỏ, tưởng chẳng có gì khác lạ, nên tuyệt không để ý đến.

Đến khi lớn lên, có lần ông đã hỏi song thân về hình này thì vợ chồng Kiều Tam Hồ chỉ bảo thích vào cho đẹp, rồi trầm trồ khen ngợi một lúc, chứ không nói rõ lai lịch.

Về thời Bắc Tống, tục thích hoa vào người đã thành tập quán. Thậm chí có người thích hoa suốt từ đầu đến chân. Nguyên nhà Đại Tống thừa kế giang sơn của Sài thị đời Hậu Chu. Ông tổ mở nước nhà Hậu Chu là Quách Oai, trước ngực có thích một con sê. Vì thế mà người ta kêu bằng "Quách Tước Nhi". Thời bấy giờ, thích hoa vào người hầu như là một tập tục. Quân hùng Cái Bang mười người thì có đến tám, chín thích hoa vào mình, nên Kiều Phong không có ý nghĩ ngợi gì cả.

Hôm nay Kiều Phong thấy lão Khất Đan chết rồi để lộ hình con sói xanh trước ngực, giống hệt hình vẽ trên ngực mình thì kinh hãi vô cùng, lại thấy

bốn gã Khất Đan xúm lại bên mình, vừa la gọi vừa sờ vào chỗ chạm đầu con sói trên ngực mình.

Kiều Phong không hiểu bọn họ nói gì, thì một gã cởi phanh áo ra. Trên ngực gã cũng thích hình đầu sói. Rồi ba gã kia cũng cởi áo ra, để lộ hình chạm trên ngực. Kiều Phong không còn nghi ngờ gì nữa, biết chắc mình là giồng giống Khất Đan. Hình vẽ đầu sói trước ngực, nhất định là ký hiệu của bộ lạc Khất Đan nên người ta thích vào từ nhỏ.

Trước nay Kiều Phong vẫn thống hận người Khất Đan vì cho họ là loài hèn mạt, tàn ác, không giữ tín nghĩa, biết họ giết chóc người Hán cực kỳ thâm hiểm. Bây giờ ông tự nhận là người Khất Đan như loài muông thú nên trong lòng đau khổ vô cùng, mặt thộn ra, người run lên bần bật một lúc. Đột nhiên ông gâm lên một tiếng thật to rồi cầm đầu chạy như bay vào rừng như người nổi cơn điên.

A Châu vội gọi lại:

- Kiêu đại gia! Kiêu đại gia!

Đoạn ra sức chạy theo. Nàng đuổi đến hơn mười dặm, mới thấy Kiều Phong dừng lại ôm đầu ngồi dưới gốc cây lớn, sắc mặt xám xanh, những đường gân to nổi lên trước trán xanh lè. A Châu chạy đến ngồi bên cạnh ông.

Kiều Phong lảng ra nói:

- Ta là hạng người Hồ đất Liêu, không bằng giống chó lợn. Từ nay trở đi, cô đừng nhìn mặt ta nữa.

A Châu vốn cùng một ý nghĩ như người Hán, thống hận người Khất Đan thấu xương. Song Kiều Phong đối với nàng chẳng khác nào một bậc thiên thần mà nàng vẫn thờ kính trong lòng. Dù nói ông là người Khất Đan mà là mãnh thú, là quỷ hay gì gì nữa, nàng cũng không rời ông nửa bước. Nàng nghĩ thầm: "Bây giờ Kiều Phong đang buồn bực trong lòng, mình phải có ý mềm mỏng với ông mới được".

Nàng liền cười nói:

- Bất luận người Hán hay người Khất Đan cũng có kẻ hay người dở. Kiêu đại gia, đại gia chẳng nên quan tâm làm gì. Tính mạng A Châu nay đã được đại gia cứu thoát thì dù đại gia là người Hán hay người Khất Đan cũng vậy, A Châu không phân biệt chi hết.

Kiều Phong lạnh lùng nói:

- Ta không cần cô an ủi ta. Thực tình cô chẳng muốn nhìn mặt ta, cô bắt tất phải tìm câu giả vờ giả vịt để đãi lòng. Ta có cứu tính mạng cho cô, thực ra cũng không phải do bản thân ta, mà chỉ do tính hiếu thắng bỗng bột trong lúc nhất thời xui nên. Việc đó đến đây là hết. Thôi cô đi đi.

A Châu bàng hoàng và bồn chồn trong dạ, nghĩ thầm: "Bây giờ y đã tự biết mình đúng là người Khất Đan. Không chừng y sẽ trở về đất bắc và từ đây không trở lại Trung Nguyên nữa". Nàng hoảng hốt bất giác năn nỉ:

- Kiêu đại gia ơi! Nếu đại gia nhất định bỏ tôi mà đi, tôi quyết nhảy xuống vực thẳm. A Châu này cũng là người nói sao làm vậy. Đại gia là một anh hùng hảo hán Khất Đan chẳng coi đũa a hoàn đê tiện này vào đâu. Tôi đành chết đi là hơn.

Kiều Phong thấy nàng nói bằng một giọng cực kỳ thành khẩn trong lòng đâm ra cảm động. Ông vẫn tưởng mình là giòng máu man mợi thì người đời ai cũng coi mình là rắn rết, trong lòng chỉ muốn tránh xa.

Ngờ đâu A Châu đối với mình vẫn thủy chung như nhất, không có điều chi lạnh nhạt. Bất giác ông thò tay ra nắm lấy tay nàng ôn tồn nói:

- A Châu! Cô là nữ tỳ của Mộ Dung công tử, có phải nữ tỳ của tôi đâu mà bảo tôi khinh bỉ cô được.

A Châu nói:

- Tôi không cần đại gia an ủi. Thực tình trong lòng đại gia đâu muốn nhìn tôi nữa. Đại gia bắt tất phải tìm câu nói giả vờ giả vịt để đãi lòng.

Nàng lặp lại mấy câu Kiêu Phong nói trước, đồng thời thanh âm và vẻ mặt cũng bất chước như in, mắt còn lộ ra đây vẻ tinh nghịch, Kiêu Phong cười ha hả. Trong lúc ông bực mình được một cô gái lạnh lợi cười nói, thành ra cũng khuây khoả được cơn phiền muộn.

A Châu thốt nhiên nghiêm nét mặt nói:

- Kiêu đại gia! Tôi phục thị Mộ Dung công tử thì có, chứ không dám bán mình cho công tử đâu. Chỉ vì nhà tôi gặp nạn: gia gia bị một kẻ đối đầu rất lợi hại đến trả thù. Người tự liệu sức mình không chống lại nổi mới đem tôi ký thác vào chỗ Mộ Dung công tử. Tuy tiếng là một thị tỳ nhưng thực ra tôi đến Yên Tử ở ở Cô Tô để lánh nạn. Rồi đây tôi có phục thị đại gia, làm một tỳ nữ thì Mộ Dung công tử cũng không thể trách được.

Kiều Phong khoát tay lia lịa nói:

- Không, không đâu! Tôi là người Hồ man mọi không bao giờ có thị tỳ. Những bậc phú quý ở Giang Nam cô đã quen tính rồi, đi theo tôi chỉ tổ phiêu lưu khổ sở, chẳng có gì là thú. Cô nhìn con người thô lỗ như tôi liệu có đáng để cô phục thị không?

A Châu cười nói:

- Thế thì tôi sẽ đi cướp về cho đại gia mấy tên nô bộc. Lúc nào đại gia vui vẻ thì nói cười với tôi, còn lúc nào đại gia bực mình thì tha hồ đánh đập, mắng nhiếc bọn nô bộc, đại gia vừa lòng chưa?

Kiều Phong nói:

- Tôi chỉ e đánh một quyền là cô nương chết ngay tức khắc.

A Châu nói:

- Vậy xin đại gia nhẹ tay cho, đừng ra tay quá nặng.

Kiều Phong cười ha hả nói:

- Đã đánh mà còn nhẹ tay thì thà đừng đánh còn hơn. Tôi chả cần có nô bộc làm quái gì.

A Châu nói:

- Đại gia là một vị anh hùng Khất Đan, đi cướp vài cô gái người Hán về làm nô lệ cũng chẳng sao. Chính mắt đại gia chẳng vừa trông thấy quan binh Đại Tống đi cướp vô số người Khất Đan là gì?

Kiều Phong lẳng lạng không nói gì nữa.

A Châu thấy ông nhíu cặp lông mày, khoé mắt dăm chiêu thì nàng rất băn khoăn ngờ rằng là mình nói câu gì thất thố để ông phải buồn phiền.

Hồi lâu Kiều Phong thủng thỉnh nói:

- Trước nay chỉ thấy nói người Khất Đan hung ác, tàn bạo ngược đãi người Hán, nhưng giờ chính mình được mục kích cảnh quan binh Đại Tống tàn sát đám đàn bà con trẻ... A Châu, tôi là người Khất Đan, song từ đây không cho thế là thẹn, cũng không cho giòng giống Hán tộc là vinh nữa.

Kiều Phong liếc nhìn vực thẳm bên cạnh thở dài nói:

- A Châu, ngày trước gia gia và má má tôi không tội lỗi gì mà bị người Hán tàn sát ở đây, thù này không báo không được.

A Châu gập gập đầu nhưng trong lòng không khỏi ngấm ngấm kinh hãi.

Tuy Kiều Phong chỉ nói sơ sơ hai chữ báo thù song A Châu hiểu rằng hai chữ này bao hàm những cuộc ác đấu rùng rợn, máu chảy thây phơi.

Kiều Phong lại trở vệt thăm hỏi:

- Hôm ấy má má tôi bị bọn họ giết rồi, gia gia tôi đau xót không muốn sống. Chắc cũng đứng bên tảng đá này nhảy xuống vực sâu. Nhưng còn đang chơi vui, gia gia tôi không muốn chôn sống tôi theo, liền quăng lên, nên Kiều mỗ này mới có ngày hôm nay. Thế thì gia gia tôi thật thương tôi vô bờ bến, phải không cô?

A Châu rưng rưng dòng lệ đáp:

- Vâng!

Kiều Phong lại nói:

- Mối thù giết cha mẹ sâu như lòng biển cả, lẽ nào quên đi không báo. Từ trước tới giờ tôi không biết lại đi nhận thù làm bạn, thẹn mặt, bất hiếu vô cùng. Nếu nay không đi tìm giết thủ phạm đã hạ sát song thân mình, thì Kiều mỗ còn mặt mũi nào đứng trong trời đất? Không hiểu con người mà bọn họ xưng hô "Thủ lĩnh đại ca" là ai? Trên bức thư gửi Uông bang chúa hãn có tự danh đảng hoàng nhưng Trí Quang hoà thượng lại xé chỗ tên hãn bỏ vào miệng nuốt đi mất. Thằng cha "Thủ lĩnh đại ca" đó chắc hãn vẫn còn sống, nếu không thì bọn họ cần gì phải giấu nhem.

Ông hỏi rồi tự trả lời như vậy vì ông biết rằng A Châu chẳng thể giúp gì mình tìm cho ra kẻ thù. Nhưng có người ngồi bàn để nghe mình nói thì cũng đỡ phiền não được phần nào.

Kiều Phong lại nói tiếp:

- Gã "Thủ lĩnh đại ca" đã đứng ra suất lĩnh bọn hào kiệt ở Trung Nguyên thì tất phải là tay không những võ nghệ tuyệt luân mà danh vọng còn cao xa hơn nữa. Trong thư hãn viết kêu Uông bang chúa là "Kiếm Nhiên lão đệ" thì tuổi hãn ít ra nay cũng đã ngoài sáu chục có khi đến bảy chục hay hơn nữa. Một nhân vật lẫy lừng mà tuổi già như vậy hãn cũng không khó tìm. Phải rồi, những người được coi bức thư này ngoài Trí Quang hoà thượng còn có Từ trưởng lão và Mã phu nhân bên Cái Bang, cả Thiết Diện Phán Quan Đơn

Chính, Triệu Tiên Tôn cũng biết hắn là ai. Trí Quang hoà thượng và Triệu Tiên Tôn cũng là những tên đồng phạm hạ sát song thân tôi. Mẹ kiếp! Tôi phải tìm cho ra được thằng cha "Thủ lĩnh đại ca" để chu diệt cả nhà hắn, bắt kể già trẻ, không để sót một mống.

A Châu sợ ớn da gà toan nói: "Đại gia giết một tên chính phạm là đủ, nên tha cho toàn gia y". Song nàng ngậm ngừng trong miệng không hở môi ra vì nàng trông thấy Kiều Phong thần oai lâm liệt nên không dám nói câu gì trái ý.

Kiều Phong lại nói:

- Trí Quang hoà thượng vân du bốn bể, Triệu Tiên Tôn phiêu lưu vô định. Hai người này khó lòng tìm được. Chúng ta đi tìm Từ trưởng lão bên Cái Bang thôi.

A Châu nghe Kiều Phong dùng hai chữ "chúng ta" thì vui mừng khôn xiết. Thế rồi Kiều Phong dắt nàng cùng đi. Hai người đi vòng qua đỉnh núi quanh về phía nam chứ không đi thẳng qua cửa ải.

Khi tới một thị trấn nhỏ, hai người tìm vào một phạn điểm. A Châu không đợi Kiều Phong phải mở miệng, sai điểm tiểu nhị lấy hai mươi cân rượu ra.

Điểm tiểu nhị thấy hai người này vợ chồng không ra vợ chồng, anh em chẳng phải anh em, mà đi với nhau đã lấy làm lạ, lại đòi lấy những hai mươi cân rượu, thì càng ngạc nhiên. Bất giác đứng đực ra mà nhìn hai người. Không đi lấy rượu cũng chẳng trả lời.

Kiều Phong trừng mắt nhìn gã. Ông không giận mà cũng oai nghiêm. Điểm tiểu nhị uống nốt bát rượu rồi quay gót đi vào, vừa đi vừa lẩm bẩm: "Đòi lấy những hai mươi cân rượu, để tắm bằng rượu chắc?"

A Châu cười nói:

- Kiều đại gia! Nay ta đi kiếm Từ trưởng lão, còn phải đi vài ngày nữa, tất thế nào cũng bị phát giác. Kể ra đại gia trên đường, đến đâu chém giết đến đó cũng hay. Nhưng sợ Từ trưởng lão trốn biệt thì làm sao bắt được lão?

Kiều Phong cười ha hả nói:

- Thôi cô đừng cho tôi ăn bánh phính nữa. Trên đường chạm trán với họ, mà địch nhân kéo đến mỗi lúc một đông mà mình chỉ có hai người tất bị toi mạng.

A Châu nói:

- Nguy hiểm thì mình chưa trông thấy, hãy nói họ thấy bóng mình đã chạy bạt vía là mình khó đạt mục đích rồi.

Kiều Phong hỏi:

- Vậy cô tính thế nào? Hay là chúng ta ngày nằm quán đến đêm hãy ra đi?

A Châu tủm tỉm cười đáp:

- Muốn cho họ chẳng nhận ra mình cũng chẳng khó gì. Có điều Kiều đại hiệp là người tiếng tăm lẫy lừng thiên hạ, chẳng biết người có chịu cải trang không mà thôi.

Kiều Phong cười đáp:

- Tôi không phải người Hán, bộ quân áo này không muốn mặc nữa. A Châu, cô bảo tôi cải trang thế nào đây?

A Châu nói:

- Đại gia diện mạo khôi ngô khiến ai cũng để ý. Hay nhất là cải trang thành một người tầm thường, bộ dạng không để lộ ra chút gì là người hào kiệt giang hồ. Làm như vậy thì một ngày đường có gặp mấy trăm người cũng chẳng ai để ý.

Kiều Phong vỗ tay khen:

- Tuyệt diệu! Thật là tuyệt diệu! Uống rượu xong rồi chúng ta sẽ cải trang.

Kiều Phong nốc một lúc hết hai mươi cân rượu. A Châu liền lấy phấn bột, nước hồ, bút lông, mực keo và các đồ dùng ra. Nàng chỉ ra tay một lúc là những điểm dị dạng trên mặt Kiều Phong đều biến mất. Nàng lại thêm cho ông một chùm râu giả lơ thơ.

Kiều Phong được hoá trang xong, lấy gương soi, thì chính mình cũng không nhận ra mình nữa.

A Châu lại hóa trang cho mình thành một gã hán tử đứng tuổi, rồi cười nói:

- Tướng mạo đại gia đã hoàn toàn biến thành người khác rồi. Nhưng còn tiếng nói và cách xơi rượu của đại gia người ta có thể nhận ra được đấy.

Kiều Phong nói:

- Vậy tôi ít nói và ít uống rượu đi là xong.

Hai người nhằm phía nam mà đi. Quả nhiên từ đó Kiều Phong rất ít mở miệng, mỗi bữa cơm ông cũng chỉ uống vài ba chén rượu.

Một hôm đi đến thị trấn Tam Giáp ở Tấn Nam, Kiều Phong cùng A Châu vào một tiệm nhỏ ăn mì, bỗng nghe thấy hai tên hành khất nói chuyện với nhau.

Một tên nói:

- Cái chết của Từ trưởng lão thật thê thảm, chắc cũng bị tên ác tặc Kiều Phong hạ thủ.

Kiều Phong rơi rùng mình lắm bầm: "Từ trưởng lão chết rồi ư?"

A Châu đưa mắt nhìn ông, thì lại nghe thấy tên hành khất khác nói:

- Mai mốt, các vị trưởng lão Cái Bang ra thành Vệ Huy tế điện, chấn sẽ bàn cách bắt Kiều Phong.

Tên kia lại nói mấy câu tiếng lóng. Nhưng Kiều Phong cũng hiểu ý gã. Gã nói: "Kiều Phong là một tên đại địch của bọn hào kiệt Trung Nguyên. Vụ này ghê gớm lắm, đừng bạ đâu nói đấy để bọn thủ hạ đối phương biết được".

Kiều Phong cùng A Châu ăn mì xong liền ra khỏi trấn giáp.

Ra đến ngoại ô, Kiều Phong mới nói:

- Chúng ta thử đến Vệ Huy xem, may ra nghe ngóng được tin gì chẳng.

A Châu đáp:

- Phải đó! Cố nhiên là ta phải tới đó. Nhưng những người đến tế điện Từ trưởng lão toàn là người cũ, đại gia gặp lại họ nhớ chú ý mọi cử chỉ, tránh để lộ hình tích.

Kiều Phong gật đầu nói:

- Cái đó đã hẳn.

Hay người liền quay ra phía đông nhằm thành Vệ Huy mà tiến.

Hôm sau hai người tới thành Vệ Huy. Trong thành bọn hành khát đưa ăn uống trên tửu lâu, người thì mổ trâu, mổ lợn trên các ngõ hẻm, lại có người đi xin trên hè phố, lên mặt yêu sách rất khả ố.

Kiều Phong lấy làm khó chịu. Nguyên Cái bang là một bang hội lớn nhất, nổi tiếng trong giới giang hồ, ngày nay còn đâu bang quy nghiêm mật, còn đâu bộ mặt hưng thịnh, như khi mình còn làm bang chúa nắm quyền hành. Tình thế này tất bị người đời khinh rẻ. Dù hiện nay cái bang đối với ông hết bạn ra thù, song trong lòng ông không khỏi luyến tiếc công trình mình xây đắp bấy nhiêu năm.

Linh cữu từ trường lão đặt tại một khu vườn hoang phía tây thành. Kiêu Phong cùng A Châu mua vàng hương cùng đồ lễ tam sinh theo đoàn người vào vườn. Hai người cúi lạy trước linh vị Từ trường lão. Ngẩng mặt lên thấy bài vị quét dây máu tươi. Đó là một tục lệ của cái Bang để biểu thị người chết đã bị kẻ khác giết và quân chúng Cái Bang phải báo thù cho vong linh người quá cố.

Trong nhà mọi người thống mạ Kiêu Phong, họ có ngờ đâu ông đứng ngay cạnh họ.

Kiều Phong thấy bọn người trông nom linh cữu Từ trường lão đều là những nhân vật đầu não của Cái Bang. Ông sợ bại lộ hành tung nên không tiện đứng lâu, liền cáo từ cùng A Châu đi ra.

Kiều Phong nghĩ thầm: "Từ trường lão chết là trên đời này bớt đi một người biết mặt tên Thủ lĩnh đại ca".

Thốt nhiên trong cùng ngõ hẻm, thấp thoáng có một bóng người thân thể cao lớn. Kiêu Phong nhanh mắt trông thấy nhận ra Đàm Bà thì lẩm bẩm: "Hay lắm! Mình đang muốn tìm mục lại thấy ngay. Chắc mục cũng đến đây viếng Từ trường lão".

Kiều Phong lại thấy thấp thoáng có bóng người theo mục. Người này khinh công rất giỏi. Tưởng ai té ra Triệu Tiên Tôn.

Kiều Phong rùng mình tự hỏi: "Hai người thậm thụt với nhau chắc có chuyện lạ gì đây". Ông biết họ là một cặp sư huynh sư muội, mối tình oan trái giữa hai người đến nay vẫn chưa dứt khoát, rồi ông lẩm bẩm: "Cả hai đều sáu bảy chục tuổi đầu, chẳng nhẽ còn dẫn nhau đi làm chuyện thâm kín?"

Kiều Phong vốn là người không ưa dính vào chuyện vắn vớ. Nhưng nghĩ đến Triệu Tiên Tông cùng Đàm Bà biết rõ "Thủ lĩnh đại ca" là ai. Nếu mình bắt gặp được họ không chừng sẽ bức bách họ phải tỏ lộ chân tướng gã kia.